

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
10. 11. 2013.

Bob Black

Feminizam kao fašizam

Bob Black
Feminizam kao fašizam
1983

Izvor: „Feminism As Fascism“, The Abolition of Work and Other Essays (1983/1985)
old.kontra-punkt.info

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

1983

Sadržaj

Napomena	5
Feminizam kao fašizam	7

Radikalni feminizam (nema svrhe raspravljati o samom pojmu sa onima koji na njemu insistiraju) jeste idiotska, mrziteljska, autoritarna, seksistička, dogmatska konstrukcija koja svoju ničim zasluženu revolucionarnu reputaciju duguje samo onima koji je uzimaju za ozbiljno. Krajnje je vreme da se prestane s podrškom ovim teroristkinjama trivijalnog i da se konačno utvrdi njihova odgovornost zbog propovedanja genocidne historije i upražnjavanja istog zla za koga tvrde da je usmereno protiv njih (čak i silovanja, ako ćemo pravo!).

Kako stati za vrat femino-fašizmu? To je barem lako: samo ih držite za reč i tretirajte kao jednake . . . i onda ih slušajte kako cvile! Carica je gola – to je ono što bih ja nazvao opscenim.

Napomena

Ovaj tekst je nastao kao reakcija na delovanje Antipornografskog pokreta (APP), koji se pojavio početkom 1980-ih, na inicijativu frakcije poznate kao “radikalne feministkinje” (poznate i po paroli “Pornografija je silovanje”). Upravo od jedne naše feministkinje, koja je ovaj tekst zdušno prihvatila i distribuirala dalje u tim krugovima (još 2002), saznao sam za ključni detalj, koji objašnjava malo širi kontekst i motive koje je Blek mogao da ima za pisanje ovog teksta. Predstavnice APP iz Vancouvera su svoju akciju osmislile kao pritisak na organe vlasti radi zabrane distribucije pornografskog materijala. Vlast je zaista počela da “radi svoj posao”, ali prva na udaru cenzure našla se upravo lezbijiska erotska literatura. Nešto slično desilo se nedavno i ovde: naše radikalne feministkinje su pokrenule tužbu protiv Laneta Gutovića, zbog njegovih seksističkih ispada na TV Pink, i povele akciju za donošenje zakona “protiv govora mržnje” – što lako može da znači sve i svašta, a što u svakom slučaju samo afirmiše, i to zakonski, novi oblik cenzure. U jednom TV prilogu povodom te afere, jedna od inicijatorki takvog pristupa izrazila je tipične “histerične projekcije” (kako to kaže Blek negde u tekstu): „sve počinje seksističkim vicevima“, izjavila je ona; „sledeći korak je silovanje“. I ništa između. Druga aktivistkinja je s neskrivenim entuzijamom objašnjavala predlog zakona o zabrani “govora mržnje”. Početkom 1970-ih feministkinje se nisu obraćale nikome da bi ostvarile svoje ciljeve. Na primer, na izboru za Mis sveta 1970. godine u Londonu, žene su upale u salu iz koje je emitovan direktan TV prenos, zamenile zvanični znak Izboru, bacale dimne bobu, prosipale vreće s brašnom, iskoristile binu kao političku govornicu i napravile opštu pometnju. Delovale su DIREKTNO, ne prepuštajući inicijativu bilo kome. Sada zovu u pomoć sudove i policiju. Prema tome, tu nešto ozbiljno nije u redu. U ovom tekstu, ne naročito ambicioznom i temeljnom, Blek se osvrće i na druge detalje. Da nije krenuo samo u osvetu, svedoče i zaključni pasusi, koji sve postavljaju u pravu perspektivu (“zajednička potraga za slobodom”, itd.) ili makar ukazuju na nju. Naravno, tekst je samo podsticaj za razmišljanje na tu temu – ili možda na temu prevazilaženja ovakvih, ali i svih drugih separatnih platformi. Prosleđujem ga kao reakciju na potpuno ideološki,

moralistički i beskrajno pretenciozan tekst “Seksizam u anarhističkom pokretu”,¹ upravo objavljen na Kontrapunktu (2004). Tekst inače potiče od jedne od najridignijih anarholevičarskih grupa, čijim komesarima i komesarkama, sasvim u skladu s najautoritarnijom levičarskom tradicijom, ništa ne smeta da govore u ime “anarhističkog pokreta” u celini i da na istu (apstraktnu) adresu upućuju svoje direktive. Nadam se da nisam jedini koji je to tako doživio. Uostalom, proverite sami. (Aleksa; napomena iz 2004)

ženama, crncima, strancima ili kome god, obično i jesu krivi) i aktuelne ambicije da uskoče u levičarsko-feminističke pantalone. Tako u Berkliju, Kalifornija, gde sam nekada živeo, sve vrvi od preobraćenih muških “feminista” koji se nadaju da će im to pomoći da lakše povale nešto. Izgleda da se isti cirkus dešava i u Torontu, a nema sumnje i drugde. Ove skrivene ambicije same po sebi ne diskredituju ideologiju za koju pokušavaju da se vežu; do pravog odgovora možemo doći sledeći najgore namere. Ma koliko ova priča delovala idiotski svakome sa strane, inače neobjašnjiv paroksizam ovih (muških) intelektualaca postaje jasan tek kada se u njemu prepozna jedna sebična i krajnje neiskrena racionalizacija.

*

Moguće je da su za neke ljude ovde žigosane ideologije nešto kroz šta moraju da prođu da bi se oslobodili u dovoljnoj meri i uključili u borbu za opšte oslobođenje. Već se dogodilo da su se neke feminističke učenice pridružile zajedničkoj potrazi za slobodom, pri čemu je prethodno iskustvo neke od njih samo obogatilo. Svako od nas, kada se osvrne za sobom, ima svoje razloge za nelagodnost: marksizam, libertinizam, sindikalizam, objektivizam (An Ryand), itd. Da nismo prošli kroz sito i rešeto tih ideologija možda nikada nebi smo došli dotle da mislimo svojom glavom. Biti (i ostati) trockista ili jeuzita, znači biti vernik, drugim rečima – tikvan. A opet, uporno probijanje kroz bilo koji sistem može da nam u nekom trenutku ukaže i na mogućnost izlaza iz samog Glavnog sistema.

Ipak, za to su male šanse sve dok se ženski kritičari tretiraju kao otpad, a muški ignorišu ili klevetaju iz principa. (Sličnu praksu upražnjavaju i cionisti: strani kritičari su uvek “antisemite”, dok kritičari Jevreji mogu da budu samo “jevrejski auto-šovinisti”.) Separatizam kao društveni program je potpuno apsurdan i opterećen brojnim kontradikcijama. Ali, delimična izolacija može da olakša regrutaciju novih iskušenika i da lakše učutka oni koji imaju drugačije dokaze i argumente – pristup koji feministkinje dele sa sledbenicima Munija, Hare Krišne i drugim kultistima. Srećom, njihova doktrina i kulturni milje krajnje su neprivaćni. Zaista, među radikalnim feministkinjama primećujem sve više sedih glava: kako se odjeci politike i kulture 1960-ih sve više gube, sve manje žena pokazuje interesovanje za feminističko ispiranje mozga. Radikalnih feministkinja u ranim dvadesetim godinama uvek je bilo malo, a sada ih je sve manje.

¹ <http://old.kontra-punkt.info/index.php?module=CMpro&func=viewpage&pageid=191>; <http://the-anarchistlibrary.org/library/angela-beallor-sexism-in-the-anarchist-movement>

iskustva. Ali, ne: muškarci ne znaju ništa o ženama, ali zato žene, ili barem njihova feministička avangarda, znaju sve o muškarcima. One tačno znaju šta je to pornografija i kakvo značenje ona ima za muškarce koji je pišu i čitaju, što lezbo-separatistkinje, koje na svaki izbegavaju seks sa muškarcima, posebno cene. Što je vaše iskustvo udaljenije od stvarnog života konkretnih muškaraca, to ih bolje razumete. Najzad, zar nije Papa, kako barem sam tvrdi, vrhovni autoritet po pitanju žena i seksualnosti?

Kada feministkinje ne bi postojale, konzervativci bi morali da ih izmisle. Zašto su – sto mu gromova! – sve muške legislature uvek kriminalizovale “opscenost”, a svi muški sudovi je izuzimali od ustavne zaštite? Kada bi APP harpije samo malo više pažnje poklanjale stvarnim ljudima, a ne samo svojim histeričnim projekcijama, otkrile bi da pornioci ne igraju veliku ulogu u životu u većine postpubertetlija; i to ne zbog njihove političke korektnosti, već zato što pornografiju smatraju preteranom, ljigavom i, najzad, potpuno inferiornom u odnosu na pravu stvar.

Feministkinje-spaljivačice knjiga su najobičnije oportunističke kukačice. Ako je ono protiv čega se bune prisilna socijalizacija žena u smislu nametanja podređene uloge u odnosu na muškarce (pri čemu se ista uloga u odnosu na dominantne lezbejke smatra za bezazlenu igrariju), onda bi njihova glavna ili čak jedina preokupacija trebalo da budu Cosmopolitan, romani Barbare Kortland i ogromna produkcija popularne, kriptopornografske literature namenjene ženama, koju ove gutaju kao lude.

Pre petnaest godina, tadašnje radikalne aktivistkinje (koje su u međuvremenu postale istaknute sveštenice, pravnice i birokrate u usponu) barem su napadale uticajne neprijatelje, poput Hjuja Hefnera i Endija Vorhola. Danas njihove naslednice terorišu klince, anarhopankere, zato što je na njihovim kolažima Margaret Tačer prikazana kao diktator, kao “majka hiljadu mrtvih”, a ne kao “sestra”. To je logika tog bizarnog, biološkog determinizma: svaka životinja opremljena vaginom jeste jedna od *nas*, a svaki privilegovani kurčić jeste jedan od *njih*. Prisećam se pitanja iz jednog skeča The Firesign Theatre: “Ali, ko sam to *mi*?”

Muškarci-levičari rado i lako daju podršku ovom feminističkom siledžijstvu. Reč je o kombinaciji, tako tipičnoj za levičare, osećanja krivice zbog svih prošlih nepravdi (generalno, oni koji se osećaju krivim prema

Feminizam kao fašizam

Kao što piše u jednoj poznatoj dečijoj knjizi, svinja je svinja, bez obzira na oblik polnog organa. Ilze Koh je bila naci, a ne “sestra”.² Ljubav nije mržnja, rat nije mir, sloboda nije ropstvo, a spaljivanje knjiga nije vesnik slobode. Antiautoritarci koji žele da postanu revolucionari suočavaju se s mnogim teškim pitanjima. Zato bi, za početak, trebalo da ispravno odgovore na nekoliko lakših.

Ako ostavimo po strani sve hiperbole i metafore, ono što se danas plasira kao “radikalni feminizam” jeste čist fašizam. Radikalni feminizam promovira šovinizam, cenzuru, maternalizam, pseudoantropologiju, stalno traženje žrtvenih jarčeva, mistično poistovećivanje s prirodom, pseudopagansku religioznost, aparthejd, naglašenu uniformnost misli, čak i izgleda (u nekim četvrtima salon lepote HERA nudi svoje usluge feministkinjama koje žele da izgledaju posebno “feministički”).

Zlokoban pokazatelj konituiteta u odnosu na klasični fašizam jeste i karakteristična kombinacija lične inicijative i državnog nasilja. Tako je „Open Road“, anarhistički „Rolling Stone“, snažno podržao nedavne antipornografske akcije u Vankuveru, doduše ne kao primer direktne akcije, jer to već ne bi bilo korektno, već kao pritisak na vlast i njene organe gonjenja da konačno počnu da rade svoj posao – da progone. To je pozdravljeno kao veliki uspeh. U Italiji, posle Prvog svetskog rata, fašističke bande napadale su socijalističke i sindikalne aktiviste uz prećutno odobravanje policije, koja bi ponekad intervenisala, ali uvek protiv levičara. Na sličan način je i u Americi vođen rat protiv nekada moćne International Workers of the World. Zato sam se jednom upitao: “Zašto te žene neće da idu krevet ni sa kim drugim osim sa tipovima iz Direktne akcije?”

Nije stvar u tome da mi je previše stalo do porno industrije, do njenog profita, do njenog “prava” na slobodu govora ili njenog vlasništva. To je potpuno van pitanja koje se ovde postavlja, a koje glasi: zašto baš ta

² Ilse Koch (1906-1967): žena komandanta koncentracionog logora u Buhenvaldju; poznata kao “kučka iz Buhenvalda”. Imala je veliku kolekciju predmeta napravljenih od kože zatvorenika sa velikim i zanimljivim tetovažama, posebno abažura. (nap. prev.)

i samo ta industrija? Izbor ove mete ukazuje na postojanje plana i liste prioriteta, tako da se ne može prihvatiti kao spontani izliv antikapitalističkog raspoloženja. Oni koji vode promišljenu politiku nemaju pravo na žalbu, ako tu politiku neko dovede u pitanje.

Fašistička ideologija se svojim mušterijama, svom izabranom narodu, uvek obraća u isto vreme kao potlačenima i kao superiornima. Nemci, u stvari, nisu izgubili Prvi svetski rat. Kako bi tako nešto uopšte bilo moguće? Oni su po definiciji superiorna rasa. Prema tome, neko im je zabio nož u leđa (iako onda ostaje nejasno kako je jedna superiorna rasa uopšte mogla da se nađe u takvoj situaciji?). Muškarci su, i samo oni, kako piše u žalopojci Antipornografskog Pokreta (APP) objavljenoj u „Kick It Over“ (Toronto), „stvorili ovu po prirodu destruktivnu i mržnjom prema ženi ispunjenu kulturu.“ Ako je tako, onda je ili doprinos žena ljudskoj kulturi ravan nuli ili u toj kulturi ima još nešto, možda čak i nešto sasvim drugo, što je čini destruktivnom po prirodu i ispunjenom mržnjom prema ženi.

Zbog svojih ciljeva (od kojih su neki sasvim prizemni, na primer, seksualno rivalstvo sa heteroseksualnim muškarcima oko žena na koje i jedni i drugi bacaju oko) samozvane radikalne feministkinje zapravo svode ženu na bespomoćno, vegetativno stvorenje, pasivnu žrtvu muškog prezira i nasilja. Ovaj po ženu duboko uvredljiv stav daleko nadmašuje dostignuća najcrnijih patrijahalnih ideologija – jervrejsku predstavu o ženi kao o izvoru nečistoće ili noćnu moru hrišćana, ženu kao ovaploćenje Iskušenja i neukrotivu prirodnu, seksualnu silu. Oni su ženu videli kao oličenje zla, ali ne i kao bespomoćnu. Ovaj novi stereotip, o ženi kao žrtvi, direktno se nastavlja na viktorijansko patrijahalno stanovište koje je (buržoasku) ženu svodilo na inertan ukras. Oспорavajući ženi kreativnu moć, svojstvenu svakome, radikalne feministkinje stavljaju problem žena u istu ravan sa, recimo, slučajem beba-foka.

*

Pretpostavimo za trenutak nešto što mogu da ospore samo najdementnije feministkinje i ženomrsci: da stvari nisu baš tako loše, u smislu da su žene bile ne samo pasivne, već i aktivne učesnice istorije. Kako je onda moguće da žene – ili bilo koja druga potlačena grupa, radnici, crnci, urođenički narodi – budu u potpunosti amnestirane od odgovornosti za postojanje aranžmana u kojem su osuđene na nečiju dominaciju. To

znači da je osim otpora, tu bilo i mnogo prilagođavanja. Niko nema pravo da pred time zatvara oči.

Samo kratak komentar povodom jedne zapanjujuće imbecilnosti iz članka objavljenog u „Kick It Over“. Opšte raširena pretpostavka, koju znači ne zagovaraju samo sledbenici priče “Kada je Bog bio žena”, jeste da su verovatno žene te koje su izmislile poljoprivredu. Jedna od posledica tog otkrića – da sad ostavimo po strani državu, klasno društvo, vlasništvo, itd. – bilo je uništenje većine do tada cvatućih ekosistema. Poljoprivreda je već uništila najveći deo biosfere, stvarajući pustinje i iscrpljujući staništa ne samo bezbrojnih biljnih i životinjskih vrsta, već i poslednjih slobodnih društava bez države i klasne podele. Šta posle ovoga ostaje od priče o suštinskoj povezanosti između žene i prirode? Ako je Bog zaista nekada bio žena, onda ga je upravo tada trebalo ukinuti.

Nikada mi nije smetalo to što neke žene ne vole muškarce, čak ni ako ih potpuno izbegavaju. Ni sam nisam nešto lud za njima, a posebno za onim arhetipskim “muškarčinama”. Ipak, ne mogu da ne primetim da ogromna većina žena voli upravo takve. To primećuju i radikalne feministkinje i to ih dovodi do ludila. Prvi sam koji će se složiti da većina često nije u pravu. Ali, u tom slučaju, kritikovaću stav većine; neću se pretvarati da govorim u njeno ime. Nasuprot tome, radikalne feministkinje sebe vide kao predvodnice. Kao takve, one moraju da nekako racionalizuju svoje animozitete: zato im i uspeva da od svojih predrasuda naprave demonologiju jednog kurcem determinisanog sveta. Mrzeći muškarce, one nužno mrze i žene.

Izjednačavanjem pornografije sa silovanjem – a to je, izgleda, glavni aksiom APP – postiže se samo to da pornografija deluje ozbiljnije nego što zaista jeste. S druge strane, ako su muškarci gazde i ako je suštinska tendencija sistema (kako one tvrde) “denaturacija” svake opozicione inicijative, čiji su najrevolucionarniji izdanak upravo radikalne feministkinje, onda to za posledicu može da ima da silovanje, u poređenju s tako čudovišnim nasiljem, deluje prilično trivijalno. Biće da je to ipak samo stara priča o ženi koja je rasplakala vuka.

Prema feminoidnoj epistemologiji muškarci ne znaju ništa o pravoj prirodi žene. Iz ovoga bi logično moglo da se pretpostavi da otuđenje polova, koje stvara diskriminaciju i koje im dodeljuje različite uloge, deluje obostrano, što većina nas izričito i tvrdi na osnovu sopstvenog